

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Asan/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 1017200688
Dátum vydania rozhodnutia: 23. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1017200688.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Anity Filovej a prof. JUDr. PhD. Petra Potáscha, PhD., v právnej veci žalobcu: Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, so sídlom Klemensova 8, 813 61 Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľovi): Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 6, 810 05 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 09321/2017/ÚVHR/116421 zo dňa 27.02.2017, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/93/2017-66 zo dňa 17. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti sa z a m i e t a .

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.
Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1S/93/2017-66 zo dňa 17. októbra 2019 (ďalej ako „rozsudok“) zrušil rozhodnutie Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky - č. 09321/2017/ÚVHR/116421 zo dňa 27.02.2017 (ďalej ako „druhostupňové rozhodnutie“), ako aj rozhodnutie Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 03714/2016/D401-ÚVHR/80367 zo dňa 16.12.2016 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“). Zároveň rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

2. Prvostupňovým rozhodnutím príslušný správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 15.000,00 eur za správny delikt na úseku verejného zdravotníctva podľa § 57 ods. 19 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že ako prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. porušil svoje povinnosti tým, že nezabezpečil, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre referenčné časové intervaly deň, večer a noc ustanovené vyhláškou Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí. Proti predmetnému prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný druhostupňovým rozhodnutím zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

3. Krajský súd sa v rámci konania o podanej správnej žalobe zameril na dve skutočnosti, a to na kvalitu odôvodnenia správnych rozhodnutí, resp. na dostatočnú určitosť a konkrétnosť výrokovej časti rozhodnutia o správnom delikte a na námietku žalobcu, že rozhodnutie vydal orgán, ktorý na jeho vydanie nebol príslušný.

4. Krajský súd neprisvedčil námietke žalobcu, že žalobou napadnuté rozhodnutie (konkrétne druhostupňové rozhodnutie) nevydal orgán na to príslušný. Naopak, krajský súd ustálil, že druhostupňové rozhodnutie bolo vydané príslušným správnym orgánom. Na strane druhej, stotožnil sa s argumentáciou žalobcu o nízkej kvalite odôvodnenia, resp. výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia, ktoré bolo následne potvrdené žalovaným. V zhode s názorom žalobcu aj krajský súd dospel k záveru, že najmä z dôvodu, že ide o administratívne trestanie, výrok rozhodnutia, ktorým sa sankcia ukladá, musí byť dostatočne konkrétny a špecifický, aby nemohlo dôjsť k zámene skutku, za ktorý sa sankcia ukladá, za iné protiprávne konanie.

5. Krajský súd neprisvedčil ani námietke žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania protokolu A_090_2015, pretože toto právo mu prislúchalo v administratívnom konaní, ktoré bolo ukončené právoplatným rozhodnutím žalovaného (v inom konaní) č. 03714/2016/D401-ÚVHR/16490 zo dňa 13.03.2016, podkladom ktorého bol uvedený protokol.

6. Vychádzajúc z uvedených záverov, krajský súd preskúmané rozhodnutia zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej ako „SSP“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s požiadavkou, aby v rámci nového rozhodnutia vo veci, došlo k riadnemu vymedzeniu toho ako, kde a v akom čase došlo k spáchaniu správneho deliktu (popis skutku) a aby v novom rozhodnutí správny orgán aj riadne odôvodnil uloženie pokuty v zmysle zásad uvedených § 57 ods. 51 zákona č. 355/2007 Z.z.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie k nej

7. Proti rozsudku krajského súdu podal včas kasačnú sťažnosť žalovaný (ďalej ako „sťažovateľ“), a to podaním zo dňa 05.12.2019 (doručeným krajskému súdu v ten istý deň). Súčasťou podania sťažovateľa zo dňa 05.12.2019 je aj žiadosť o priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti.

8. Sťažovateľ kasačnú sťažnosť odôvodnil odkazom na § 440 ods. 1 písm. g/ SSP (nesprávne právne posúdenie veci), keď podľa názoru sťažovateľa ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku obsahuje náležitosti rozhodnutia správneho orgánu a má za to, že tieto náležitosti žalobou napadnuté rozhodnutia spĺňajú.

9. Podľa názoru sťažovateľa nie je správny záver krajského súdu, že by výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu neobsahoval spôsob spáchania protiprávneho skutku. Odkazuje na to, že vo výroku je uvedené, že protiprávneho konania sa dopustil tým, že „nezabezpečil, aby

expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty [...]", pričom následne uvádza, aké povinnosti má žalobca podľa všeobecne záväznej právnej úpravy.

10. Sťažovateľ poukázal na to, že § 57 ods. 41 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z.z. umožňuje uložiť za protiprávne konanie žalobcu až pokutu 20.000 eur a miesto spáchania protiprávneho konania je vo výroku tiež riadne uvedené, a to ako pracovisko (celý areál) žalobcu - Železníc SR. Bratislava - „Zriaďovacia stanica - železničná stanica Bratislava Východ“. Poukazuje na to, že ide o pracovisko s nepretržitou 24-hodinovou prevádzkou.

11. Čas spáchania skutku (správneho deliktu) je podľa názoru sťažovateľa vo výroku konkretizované ako dlhodobé a opakované prekračovanie prípustných hodnôt určujúcich veličín vo vonkajšom prostredí na uliciach Na Pasekách, Dopravná a Východná v Bratislave (kat. úz.: O.). Poukazuje na to, že pri časovom vymedzení sa vychádzalo z podnetu Mestskej časti Bratislava - Rača (vrátane desiatok opakujúcich sa sťažností obyvateľov dotknutej lokality). Podľa názoru sťažovateľa iné časové vymedzenie nie je možné z dôvodu, že v danom prípade sa postih ukladá nie za „jednostranný, výstražný akustický signál alebo varovný zvuk, ktorý vznikne v konkrétnom čase a pri konkrétnom zdroji (železničnom vozni)“. Z tohto dôvodu preto podľa názoru sťažovateľa vo výroku prvostupňového rozhodnutia nemožno určiť konkrétny čas spáchania predmetného správneho deliktu a inštalovať spáchanie tohto skutku na jedno konkrétne miesto.

12. Ďalej sťažovateľ tvrdil, že objektivizácia hluku sa realizovala z viacerých meracích bodov v rámci areálu predmetného pracoviska, takže nie je možné miesto spáchania skutku lokalizovať konkrétnejšie.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené mal sťažovateľ za to, že výrok prvostupňového rozhodnutia je dostatočne konkrétny, obsahuje všetky relevantné náležitosti a ak krajský súd dospel k inému záveru, vec nesprávne právne posúdil. Sťažovateľ explicitne uvádza, že „Nesprávne právne posúdenie veci je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.“

14. Žiadosť o odkladný účinok kasačnej sťažnosti odôvodnil sťažovateľ tým, že priznanie odkladného účinku nemôže byť v rozpore s verejným záujmom, pretože rozsudkom zrušené rozhodnutia boli vydané aj vzhľadom na písomné podanie príslušnej mestskej časti - vrátane podpisov 267 obyvateľov - sťažovateľov tejto mestskej časti. Naviac, podľa názoru sťažovateľa, v prípade nepriznania odkladného účinku kasačnej sťažnosti existuje predpoklad vzniku precedensu pre iné subjekty, ktoré by mohli postupovať podobne ako žalobca (opakovane prekračovať prípustné hodnoty určujúce veličiny hluku), čím by subjektom, ktoré sú v susedstve takých subjektov hrozila závažná ujma.

15. Sťažovateľ z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a aby mu vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti.

16. K podanej kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 02.01.2020, v ktorom ako argumentáciu ku skutočnostiam uvedeným v kasačnej sťažnosti uviedol, že podľa jeho názoru rozsiahla rozhodovacia činnosť kasačného súdu nepochybne potvrdzuje, že náležitosti výroku sankčného rozhodnutia tvoria jeho jadro a z uvedeného dôvodu musí byť rozhodnutie konkrétne (napr.: NS SR - sp. zn. 8Sžo/28/2007, sp. zn. 3Sžp/5/2008, sp. zn. 2Sžo/106/2007, sp. zn. 5Sžh/2/2015, sp. zn. 6Asan/16/2018)

17. Opätovne poukázal na to, že nepovažuje za zákonné uloženie pokuty za správny delikt, ak je spáchanie tohto deliktu skutkovo koncipované ako nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z iného individuálneho správneho aktu.

18. Žalobca v súvislosti s miestom protiprávneho konania poukázal na to, že v areáli žalobcu majú prevádzky aj iné spoločnosti (napr. Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s.).

19. V súvislosti s časovým aspektom protiprávneho konania poukázal na to, že prípadné sťažnosti obyvateľov dotknutého územia (a to bez ohľadu na to, že tieto neboli dostatočne konkretizované), nie sú dôkazom o existencii alebo trvaní údajného protiprávneho stavu. Podľa názoru žalobcu, argumentácia sťažovateľa o nemožnosti presnejšieho časového vymedzenia vo výroku je nesprávna. Ak by daná úvaha sťažovateľa bola správna, potom by sa podľa žalobcu vo výroku rozhodnutia nikdy nemohlo vymedziť trvanie protiprávneho konania - s výnimkou tých, kedy dochádza k útokom na záujem chránený zákonom len jedným útokom.

20. Žalobca popieral, že by vo veci boli splnené podmienky na vyhoviecie návrhu na odkladný účinok kasačnej sťažnosti, berúc do úvahy, že ide o sankčnú vec a že kasačný súd nie je viazaný kasačnými bodmi, poukazuje žalobca na to, že naďalej trvá na tom, že na rozhodovanie vo veci nebola príslušná vedúca hygienička žalovaného, ale priamo minister dopravy a výstavby). V tomto kontexte rozporuje aj záver krajského súdu v tom zmysle, že protokol, ktorý bol vydaný v inom správnom konaní, by nemal byť predmetom súdneho prieskumu v tejto veci. Má za to, že uvedené sa priechi princípom materiálneho právneho štátu.

21. Žalobca navrhol, aby kasačný súd podanej kasačnej sťažnosti odkladný účinok nepriznal. Konštatuje tiež, že v kasačnej sťažnosti sťažovateľ neuviedol také dôvody, ktoré by svedčili jej dôvodnosti. Konkrétny návrh v tomto zmysle neformuluje, avšak vzhľadom na vyjadrenie podľa predchádzajúcej vety je možné prezumovať, že má za to, že kasačná sťažnosť má byť zamietnutá.

III.

Konanie na kasačnom súde, stručný priebeh administratívneho konania

22. Prejednávaná vec bola dňa 23.01.2020 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky - ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie - podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 5S - sp. zn.: 5Asan/1/2020. S účinnosťou ku dňu 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom pridelená na rozhodnutie kasačnému senátu 4S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia (pod pôvodnou spisovou značkou).

23. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SPP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 137 SPP).

24. Úlohou najvyššieho správneho súdu ako súdu kasačného bolo posúdiť správnosť právnych záverov krajského súdu, ktorý po preskúmaní rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru o ich nezákonnosti, zrušil predmetné rozhodnutia správnych orgánov a vrátil ich sťažovateľovi na ďalšie konanie. Toto odôvodnil krajský súd najmä nedostatočnou konkretizáciou skutku vo výroku prvostupňového rozhodnutia a nedostatočným odôvodnením uloženej sankcie.

25. Pre účely rozhodovania vo veci sa kasačný súd oboznámil aj s administratívnym spisom, z ktorého považoval za preukázaný nasledovný skutkový stav relevantný pre súdenú vec:

26. Príslušný správny orgán prvostupňovým rozhodnutím uložil žalobcovi pokutu vo výške 15.000 eur, a to za iný správny delikt, ktorý vo výroku vymedzil nasledovne: „[...] za správny delikt na úseku verejného zdravotníctva podľa § 57 ods. 19 zákona č. 355/2007 Z.z., ktoré sa žalobca mal dopustiť tým, že ako prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. porušil svoje povinnosti tým, že nezabezpečil, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre referenčné časové intervaly deň, večer a noc ustanovené vyhláškou Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí v znení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SR č. 237/2009 Z.z. (ďalej len „vyhláška č. 549/2007 Z.z.“), v súvislosti s riešením podnetu Mestskej časti Bratislava - Rača v zastúpení obyvateľov Mestskej časti Bratislava - Rača, poukazujúceho na problematiku opakovaného prekračovania prípustných hodnôt určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí chráneného územia v Bratislave v lokalite ulíc Východná, Dopravná a Na Pasekách, v katastrálnom území O. z pracoviska Železníc SR, Bratislava - „Zriaďovacia stanica - železničná stanica Bratislava Východ“ [...].“

27. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal protokol A_090_2015 (obstaraný v rámci iného správneho konania a použitý aj pre účely tohto sankčného konania). Poukázal na to, že mal by byť meraný hluk aj vo vnútornom prostredí budov v okolí železničnej stanice. Protokol vníma ako účelový podklad s cieľom podporiť sťažnosti obyvateľov dotknutého územia. Poukázal na to, že vo vybraných častiach železničnej stanice boli inštalované zariadenia, vďaka ktorým došlo - oproti pôvodne nameraným hodnotám - k poklesu hluku v priemere o 18 dB. Namietal, že v rámci konania prvostupňového správneho orgánu nebol spoľahlivo zistený stav vecí a tiež to, že sťažovateľ neposkytol žalobcovi priestor vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia.

28. O odvolaní žalobcu rozhodol sťažovateľ tak, že jeho odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Dospel k záveru, že námietky žalobcu sú nedôvodné. Zároveň v súvislosti s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že toto je na štandardnej úrovni, keď prvostupňový orgán rozhodnutie „o pokute podložil prvostupňový orgán konkrétnymi argumentami zistenými pri výkone štátneho zdravotného dozoru.“. Poukázal na to, že prvostupňový správny orgán bol v konaní súčinný so žalobcom, že v rámci konania nedošlo k ujme na procesných právach žalobcu, bol riadne upovedomený o začatí konania a pod. V súvislosti s protokolom uviedol, že tento bol vyhotovený autorizovanou spoločnosťou a nie je v kompetencii orgánu verejného zdravotníctva skúmať zvolenú metodiku merania. Sťažovateľ deklaruje, že predmetný protokol bol obstaraný a použitý v inom konaní, v ktorom žalobca opravný prostriedok neuplatnil, a preto túto námietku žalobcu tiež vyhodnotil ako účelovú.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

29. Najvyšší správny súd preskúmal závery krajského súdu, oboznámiac sa zároveň so skutkovými podkladmi obsiahnutými v administratívnom spise, z ktorých krajský súd pri rozhodovaní vychádzal a berúc do úvahy platnú právnu úpravu, ako aj právnu úpravu účinnú v čase spáchania správneho deliktu, resp. v čase rozhodovania o nich, ako aj rozhodovaciu prax, nevzhladol v námietkach sťažovateľa takú relevanciu a presvedčivosť, aby mohol kasačnej sťažnosti vyhovieť.

30. Podľa § 3 ods. 1 písm. f/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, orgánmi verejného zdravotníctva sú v rozsahu ustanovenom týmto zákonom f/ Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky.

31. Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na zabezpečenie jednotného postupu orgánov verejného zdravotníctva b/ orgány verejného zdravotníctva uvedené v odseku 1 písm. d/ až f/ zriaďujú útvar, ktorý riadi a za jeho činnosť zodpovedá vedúci hygienik rezortu.

32. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), ak je na konanie vecne príslušný správny orgán, ktorý sa vnútorne člení, orgánom príslušným konať v mene tohto správneho orgánu v prvom stupni je útvar určený zákonom, inak útvar určený štatútom alebo iným predpisom upravujúcim jeho vnútorné pomery (ďalej len „štatút“). Ak štatút takýto útvar neurčuje, príslušným na konanie je štatutárny orgán správneho orgánu.

33. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, fyzická osoba-podnikateľ a právnická osoba, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií, správca pozemných komunikácií, prevádzkovateľ vodnej cesty, prevádzkovateľ dráhy, prevádzkovateľ letiska, a prevádzkovatelia ďalších objektov, ktorých prevádzkou vzniká hluk (ďalej len „prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií“), sú povinní zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom.

34. Podľa § 57 ods. 19 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií, ak poruší niektorú z povinností podľa § 27 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/355/20160701.html>>.

35. Podľa § 57 ods. 50 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, príslušný orgán verejného zdravotníctva uloží pokutu a/ od 150 eur do 20 000 eur za správne delikty podľa odsekov 1 až 22, 24, 31, 37 až 39, 41 až 48.

36. Podľa § 57 ods. 51 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, orgán verejného zdravotníctva pri určení výšky pokuty prihliada na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania. Pri opakovanom porušení možno pokutu zvýšiť až na dvojnásobok.

37. Podľa § 59 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, orgány verejného zdravotníctva v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb postupujú podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

39. Podľa § 58 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), (1) Ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. (2) O odvolaní proti rozhodnutiu orgánu právnickej osoby rozhoduje útvar ustanovený zákonom, a ak ho zákon neustanovuje, útvar určený jej štatútom; ak taký útvar nie je, rozhoduje orgán, ktorý ju zriadil alebo založil. (3) Ak nemožno odvolací orgán určiť podľa odsekov 1 a 2, rozhoduje vedúci správneho orgánu na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie.

40. Krajský súd prvostupňové rozhodnutie a druhostupňové rozhodnutie, proti ktorým žaloba smerovala, zrušil z dôvodu nedostatočne konkrétneho vymedzenia protiprávneho konania vo výroku prvostupňového rozhodnutia, ako aj z dôvodu nedostatočného odôvodnenia uloženej sankcie.

41. Kasačný súd uvádza, že v zhode s názorom krajského súdu, aj kasačný súd má za to, že výroková časť rozhodnutia nie je dostatočne konkrétna vo vzťahu ku všetkým parciálnym prvkom, ktoré by mali byť uvedené v skutkovej vete rozhodnutia, ktorým sa ukladá sankčný postih.

42. Kasačný súd poznamenáva, že sa nemôže stotožniť s názorom sťažovateľa v tom zmysle, že by vo výroku rozhodnutia nemohla byť uvedená časová špecifikácia, keďže sa nejedná o jednorazový hlukový element tvoriaci základ postihu. Predpoklad sťažovateľa, že jediný spôsob časového vymedzenia protiprávneho konania vo výroku je jeden konkrétny dátum, nie je správny. Kasačnému súdu neprislúcha poučovať správne orgány vo všeobecnej rovine, ale časovým vymedzením, ktoré by mohlo byť prijateľné pre účely súdneho prieskumu, môže byť napr. aj uvedenie časového rozpätia (od-do), príp. uvedenie iného preukázateľného časového okamihu - napr. „najneskôr od...“, „v dňoch...“ a pod.

43. Navyiac, kasačný súd má za to, že výrok prvostupňového rozhodnutia vo svojej podstate neobsahuje ani len všeobecné časové vymedzenie trvania skutku. Sťažovateľ síce uvádza (na str. 3 kasačnej sťažnosti), že má ísť o dlhodobé prekračovanie prípustných hodnôt, avšak výrok prvostupňového rozhodnutia neobsahuje slovo „dlhodobé“ v žiadnom tvare. Na strane druhej, kasačný súd uvádza, že aj keby takéto slovo vo výroku použité bolo, nebolo by ho možné akceptovať ako dostatočné vymedzenie časového hľadiska protiprávneho skutku, za ktorý sa ukladá peňažná pokuta, keďže samotné slovo „dlhodobo“ neumožňuje časovo ohraničiť skutok, za ktorý sa sankcia ukladá.

44. Pozornosti kasačného súdu neušlo, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia sa však nachádza slovné spojenie „opakované prekračovanie prípustných hodnôt“, pričom ale toto vymedzenie nie je vlastným vymedzením správneho orgánu, ale odkazom na podnet Mestskej časti Bratislava - Rača. Kasačný súd má v zhode s názorom žalobcu za to, že prípadný podnet, resp. tvrdenie akéhokoľvek subjektu o údajnom opakovanom prekračovaní príslušných limitov nemôže byť bez ďalšieho dôkazom uvedenej skutočnosti.

45. Pre úplnosť kasačný súd uvádza, že sa mu javí, že sťažovateľ nerozlišuje medzi trvácim deliktom a opakujúcim sa protiprávnym konaním. Výrok prvostupňového rozhodnutia v tomto smere neuvádza žiadne časové pásmo, v ktorom malo dochádzať ku kontinuálnemu prekračovaniu príslušných limitov, príp. k opakujúcemu sa prekročeniu týchto limitov.

46. Z vyššie uvedených dôvodov sa preto kasačný súd nemohol stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že časové vymedzenie vo výroku prvostupňového rozhodnutia nie je možné implementovať. Naopak, podľa názoru kasačného súdu existuje niekoľko možností ako urobiť zadosť tejto požiadavke konkrétností výroku bez toho, aby bolo potrebné trvať na požiadavke uvedenia jedného dátumu (ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ). Už len nedostatočné časové vymedzenie času, kedy k protiprávnemu konaniu došlo alebo časového úseku, počas ktorého tento preukázateľne trval, predstavuje podľa názoru kasačného súdu dostatočný základ pre zrušenie rozhodnutí správnych orgánov z dôvodu podstatných väd výroku prvostupňového rozhodnutia (osobitne v sankčnej veci).

47. Navyiac, v tejto súvislosti pôsobí paradoxne tvrdenie sťažovateľa, že presnejšia časová konkretizácia, kedy k protiprávnemu konaniu došlo alebo malo dôjsť nie je možná, keď sám sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uvádza, že (str. 4) „Časové obdobie spáchania skutku je možno stanoviť iba so zreteľom na čas výkonu štátneho zdravotného dozoru a na výsledky objektivizácie hluku, získané počas jeho výkonu...“. Z takéhoto vymedzenia kasačnému súdu vyplýva, že sťažovateľ relevantnými časovými parametrami disponuje, tieto však do výroku prvostupňového rozhodnutia nepretavil, čím svoje rozhodnutie zaťažil vadou nezákonnosti.

48. Pre úplnosť kasačný súd uvádza, že skúmanie časových hľadísk protiprávneho konania (jednorazového, opakovaného alebo kontinuálneho) je o to relevantnejšie, že v závislosti od konkrétnej právnej úpravy, nie je napr. bez ďalšie vylúčené, že mohlo dôjsť k preklúzii, ktorá by postih z dôvodu uplynutia času už neumožňovala a pod. Časové vymedzenie protiprávneho skutku je

preto opodstatnené nielen z dôvodu nezameniteľnosti protiprávneho skutku, za ktorý sa pokuta ukladá, ale aj z dôvodu overenia prípadne preklúzie (ak by sa na vec vzťahovala).

49. Najvyššiemu správne mu súdu zároveň z prvostupňového rozhodnutia nie je jednoznačné, čím sa mal protiprávneho konania žalobca dopustiť - či tým, že nerealizoval opatrenia (pokyny) podľa skoršieho rozhodnutia sťažovateľa alebo tým, že žalobca porušil svoje povinnosti tým, že nezabezpečil, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty. Odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia totiž indikuje, že je to práve nedodržanie skorších pokynov správneho orgánu (strana 3 prvostupňového rozhodnutia, druhý odsek), avšak výrok od tejto skutočnosti abstrahuje a viaže sa na porušenie všeobecnej zákonnej povinnosti.

50. Uvedené teda predstavuje ďalšiu nekonkrétosť, nejednoznačnosť a zmätočnosť prvostupňového rozhodnutia. Ak znaky skutkovej podstaty správneho deliktu napĺňa nedodržanie alebo porušenie skorších pokynov sťažovateľa, je potrebné tieto vo výroku konkretizovať, aby bolo rozhodnutie preskúmateľné, a to aj v kontexte toho, či samotné nedodržanie pokynov sťažovateľa napĺňa znaky iného správneho deliktu, za ktorý sa žalobca postihuje. V takomto prípade by podľa predbežného názoru kasačného súdu bolo prijateľné aj to, aby výrok neobsahoval presný časový úsek, kedy boli hodnoty prekročené, keďže postih by sa neviazal na samotné prekročenie limitov, ale na nesplnenie povinnosti realizovať skoršie pokyny sťažovateľa.

51. S vyššie uvedeným súvisí následne aj to, či je v rozhodnutí správnych orgánov dostatočne vymedzené miesto, v rámci ktorého malo dôjsť k prekročeniu relevantných limitov. Ak sa žalobca postihoval za nesplnenie skorších pokynov (za podmienky, že objektívne právo posti za takéto nesplnenie skorších pokynov umožňuje), potom nie je relevantné vo veci vymedzovať priestor, v ktorom došlo k prekročeniu limitov hluku, keďže predmetom postihu nie je vlastné prekročenie limitov, ale nesplnenie opatrení, ktoré boli žalobcovi uložené skorším rozhodnutím sťažovateľa.

52. V súhrne preto kasačný súd v zhode s krajským súdom uvádza, že výroková časť prvostupňového správneho rozhodnutia ako rozhodnutia o správnom delikte nie je dostatočne konkrétna. Výrok rozhodnutia neumožňuje nezameniteľné vymedzenie protiprávneho konania, za ktorý sa pokuta ukladá, čo je aj podľa názoru kasačného súdu podstatnou vadou zákonnosti. Navyiac, práve v spojitosti s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, javí sa, že medzi výrokom a dôvodmi pre uloženie pokuty existuje určitá miera inkonzistencie, ktorá bude musieť byť v rámci nového rozhodovania vo veci odstránená.

53. Kasačný súd nepovažuje za relevantné replikovať právne názory krajského súdu vyslovené v rozsudku, s ktorými sa v merite stotožňuje, a ktoré sa týkajú špecifických náležitostí sankčných rozhodnutí. Poukazuje však na to, že bez ohľadu na skutočnosť, že Správny poriadok ako všeobecný predpis na úseku správneho konania nedefinuje osobitné náležitosti sankčného rozhodnutia, resp. výroku sankčného rozhodnutia, tieto vyplývajú u ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj z analogickej aplikácie trestnoprávných princípov na správne trestanie (§ 195 SSP).

54. Kasačný súd uvádza, že krajský súd vytýkal rozhodnutiam správnych orgánov aj nedostatočné odôvodnenie sankcie, pričom tejto veci sa kasačný sťažovateľ osobitne v texte podanej sťažnosti nevenuje. Bez ohľadu na uvedené, kasačný súd potvrdzuje, že odôvodnenie pokuty, a to dokonca v hornej výške zákonnej sadzby - si nepochybne vyžaduje skutkovo aj právne intenzívnejšie odôvodnenie ako len odkaz na vlastné kritériá, na ktoré sa pri ukladaní sankcie prihliada ex lege. Miera konkretizácie kritérií v súdnej veci determinuje aj zákonnosť uloženej sankcie, a preto je možné očakávať od správnych orgánov maximálnu možnú mieru takejto konkretizácie. V súdnej veci má kasačný súd za to, že kritériá, na ktoré sa malo vo veci prihliadať, nie sú dostatočne skúmané a riešenie tejto otázky bolo prvostupňovým správnym orgánom realizované skôr v rozsahu všeobecných úvah (str. 4 prvostupňového rozhodnutia, tretí odsek).

55. V merite sa preto kasačný súd stotožnil s názorom krajského súdu o potrebe zrušenia žalobou napadnutých rozhodnutí pre ich nezákonnosť. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli v konaní o kasačnej sťažnosti zistené. Z uvedených dôvodov Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu (sťažovateľa) podľa § 461 SPP ako nedôvodnú zamietol.

56. V súvislosti s návrhom sťažovateľa na priznanie odkladného účinku podanej kasačnej sťažnosti Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uvádza, že podľa § 446 ods. 2 písm. c/ SSP - Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak c/ bola podaná proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania. Vzhľadom na to, že kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku vo veci správneho trestania, odkladný účinok nastáva zo zákona. Z tohto dôvodu bolo potrebné návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamietnuť, keďže tento účinok nastal zo zákona. Kasačný súd preto návrh na priznanie odkladného účinku bez skúmania argumentácie a dôvodov prezentovaných sťažovateľom, zamietol.

57. Záverom kasačný súd poznamenáva, že sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu v otázke príslušnosti o rozhodovaní v predmetnej veci na druhom stupni (v správnom konaní).

58. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP a vzhľadom na neúspech sťažovateľa. Žalobca si náhradu trov konania neuplatňoval.

59. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal toto rozhodnutie jednomyselne (§ 139 ods. 4 SSP), t.j. pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.